

РЕЦЕНЗИЯ

за д-р Евгений Герчев Кандиларов

по обявен конкурс в ДВ бр. 14/19.02.2016 г.
за заемане на академична длъжност „доцент“
по професионално направление

3.1. Социология, антропология и науки за културата
(Обществознание на страните от Източна Азия)

Рецензент: доцент д-р Гергана Руменова Петкова

Д-р Евгений Кандиларов отговаря на всички формални изисквания за заемане на академична длъжност „доцент“ в СУ „Св. Кл. Охридски“.

В изпълнение на чл. 105/ал. 1 от Правилник за УРПНСЗАД в СУ „Св. Кл. Охридски“ през 2007 г. Е. Кандиларов успешно защитава докторска дисертация на тема „Българо-японски отношения 1959-1989 г.“ и получава образователна и научна степен „доктор“ по научна специалност 05.03.06. „История на България“ в Историческия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“.

От 2013 г. кандидатът работи като асистент към Българска академия на науките, а от 2007 г. - като хоноруван преподавател към ИФ и ФКНФ на СУ „Св. Кл. Охридски“, като води редица избираеми и задължителни курсове в бакалавърски и магистърски програми, както и в програми за следдипломна квалификация (в изпълнение на чл. 105/ал. 2).

В настоящия конкурс кандидатът участва с публикуван монографичен труд (който не повтаря представения за ОНС „доктор“), девет статии, част от труд в съавторство и глава от публикуван монографичен труд (в изпълнение на чл. 105/ал.3).

Д-р Евгений Кандиларов е възпитаник на ИФ на СУ „Св. Климент Охридски“, където получава своето образование в **бакалавърска програма по история** (със специализация Нова и съвременна история, както и втора специализация по Арабско обществознание), **магистър по история**,

специалност Нова и съвременна българска история и **доктор по история**, специалност Съвременна българска история.

С оглед тематиката на конкурса, в периода 2005-2015 Евгений Кандиларов преминава пет допълнителни специализации във водещи научни и образователни институции в страни от Източна Азия (две в Китай и три в Япония); както и допълнителна следдипломна квалификация по „Японски език и култура“ от СУ „Св. Кл. Охридски“. Тази допълнителна квалификация е още една сериозна гаранция за професионалната подготовка на кандидата в настоящия конкурс.

Образованието в голяма степен предопределя научните интереси на д-р Кандиларов, особено по отношение на изследването на нова и съвременна история на България в рамките на дипломатически, икономически, културни и образователни взаимоотношения на страната ни със страните от Азиатския регион от периода на Студената война до най-ново време.

Преподавателската ангажираност на кандидата в СУ „Св. Кл. Охридски“ в периода 2009-2016 е изключително висока с общо десет самостоятелно разработени курсове в различни катедри, в бакалавърски, магистърски и СДК програми. С оглед на спецификата на обявения конкурс следва да отбележим такива теоретични курсове като „Международни отношения в Южна и Източна Азия“, „България и Япония: политически, икономически и културни отношения“, „Технологично и иновационно развитие на Япония“, „Култура на Япония: традиции и съвременност“, както и други със сходна тематика.

Д-р Кандиларов има изключително богата история на публикацииите. В настоящия конкурс участва със значителна продукция: една монография и редица разработки върху българо-японските взаимоотношения, нова и най-нова японска история, японски образователни и културни институции, иновации и технологии в Япония; българо-китайски взаимоотношения, нова и най-нова китайска история, културната революция в Китай; българо-корейски отношения; интеграционни процеси в Източна Азия и др. Всички те отразяват пряко тематиката на обявения конкурс и са сериозна заявка за адекватна кандидатура.

Ще се спра по-подробно на представената монография „Източна Азия и България“, която може да се разглежда като квинтесенция на научните интереси на кандидата от последните няколко години и обобщава в голяма степен тезите и изводите от останалите му публикации. Тя не е в чистия смисъл на думата монолитно изследване, а по-скоро опит да се постави в обща рамка набор от независими или свързани тематично проучвания върху аспекти от развитието на исторически процеси, засягащи България и Източноазиатския регион.

Трудът се състои от въведение и две части – първата се фокусира върху историческото развитие на Източна Азия през призмата на водещата роля на Япония през ХХ век; а втората се съсредоточава върху взаимоотношенията на България със страните от Източна Азия в годините на Студената война и в най-ново време.

В първата част на книгата авторът проследява историческото развитие на Япония от края на ХІХ в. до началото на ХХІ в., с цел да онагледи историческите процеси в Източна Азия през призмата на „развитието и доминацията на една от държавите в региона - Япония“ (стр.8), която „безспорно е водещата държава в Източна Азия“ (ibid.) през изминалото столетие. Включените в тази част подтеми плавно преливат от исторически преглед към анализ на съвременни явления от областта на международните отношения, културната дипломация, икономиката и обществеността. Макар и да не следва строго хронологичен принцип, и да не претендира за всеобхватност и изчерпателност, информацията е предадена грамотно, като читателите биха могли да си изградят анимирана, динамична картина на обществени, исторически, политически и икономически процеси, прекриващи цяло столетие.

Втора част на книгата е значително по-компактна и монолитна и по моя преценка е същинско приносна в монографията и то не само по отношение на българските изследвания на Изтока. Изказвам съжаление единствено за решението на автора да представи едностранчиво българо-японските взаимоотношения само посредством японската позиция по отношение на българския преход (с цел да не повтаря предишна своя публикация) - все пак

съдържанието на една монография не може да се определя единствено от критериите за даден конкурс, защото се предполага, че научните трудове служат на по-мощни цели и в този смисъл представянето на отношенията на България с КНР, КНДР, КР и Япония трябва да бъде съизмерно, за да може да се получи цялостна картина, поставена в единна рамка. В този нов контекст кандидатът би представил една наистина приносна студия за отношенията на България със страните от Източна Азия от Студената война до днес, което съм сигурна, че ще осъществи в бъдещите си публикации. В тази част особено положително оценявам представянето на отношенията между България и КНР, като изложеният материал се отличава с осмисляне на съществуващата литература по темата, добро познаване на трудовете в областта, работа с нови и ценни източници, анализ и интерпретация на събитията.

Неприятно впечатление оставя присъствието на някои печатни, правописни и стилистични грешки в монографията, безспорно по вина на издателя и липсата на редактор, както и някои тематични повторения (като например текстът от стр. 74-76 повтаря дословно текста от стр. 64-66). На редакция подлежи и употребата на бележки под линия: например на стр. 194-195 бележките надхвърлят значително обема на основния текст, което е характеристика на целия раздел, посветен на България-КНР, а на фона на тази изчерпателност на стр. 135 в скоби се дава определение за суапови споразумения като „вид валутни споразумения“, което е напълно недостатъчно в рамките на текст, който не е тясно-специализиран. Освен това в представената справка на приносите кандидатът е изкушен да преразказва написаното в самите трудове и изследвания, без да се съсредоточи върху същинския приносен характер на разработките по отношение на тематика, методология, източници, позициониране на съответния труд на фона на сходни проучвания в България и по света.

Макар част от представените теми в отделните глави и подглави на монографията да не са категорично нови тези в сферата на историческите и краеведчески науки, особено ценно от научна и образователна гледна точка е проследеното развитие на отношенията между България и страните от Източна

Азия. Именно тази рамка се надяваме кандидатът да разширява и задълбочава в бъдеще като преподавател на СУ и изтоковед. Историческата методология в този случай е особено подходяща, за да се проследяват, съпоставят и анализират процеси от настоящето или от непосредственото близко минало. От друга старана, доколко този апарат е приложим и е приложен в случая адекватно за изследване на процеси по отношение на иновациите, технологиите и икономиката, аз като филолог няма да коментирам.

При все това намирам за похвален опита на кандидата да реагира на актуалните политически, икономически, обществени и културни процеси в Източна Азия, което от своя страна е изключително важно условие за настоящия конкурс. Източна Азия може да бъде разглеждана през призмата на различни научни направления, но всяко от тях ще изследва един и същи обект с различна методология, с различен апарат и от различна гледна точка. Изказвам своята надежда, че кандидатът ще допълни филологическите и историческите изследвания на Източна Азия с нов подход, включващ антропологията, социологията и науките за културата.

Въпреки че няма публикации в международни реферирани издания, кандидатът в настоящия конкурс представя справка за цитиранията, от която ясно личи, че се ползва с кредит на доверие сред българските си колеги, които изключително активно се позовават на неговите трудове. Разбира се, остава силно пожелателно по-активно участие с публикации в международни реферирани издания, което безспорно би повишило авторитета и на кандидата, и на звеното, което той представлява.

Участието на Евгений Кандиларов в научно-изследователски проекти е добро доказателство за научния му потенциал - девет проекта на национално и международно ниво. Наред с проекти в сферата на историческата наука на XX век, с оглед на тематиката на настоящия конкурс следва да отбележим участието му в международни и междуинституционални проекти за процесите от най-новата история в международните отношения между България и Япония, България и Китай и България и Корея (5 от общо 9).

В сферата на източните изследвания приносът на историците в българската изтоковедска школа през последните няколко десетилетия е значителен. Включването на д-р Кандиларов в звеното на специалност Японистика, КЕКИА, би подsigурило приемственост между поколенията и е важен критерий за поддържането и развитието на историческото и обществоведческо крило в университетските филологически специалности, които се определят като „-истики“ (напр. Японистика, Китаистика, Корейстика, Арабистика и т.н.) и включват много широк диапазон от изучавани и изследвани дисциплини.

Д-р Евгений Кандиларов е носител на Почетна грамота на посланика на Япония в Република България (2015). Като преподавател се отличава с отличен подход към студентите, а курсовете, които води, се радват на популярност и висока посещаемост. Неговият такт и дипломатичност са търсени колегиални качества, а дълбокият му интерес в региона на Източна Азия е гарант за целенасочено професионално развитие, което е важно условие за академично израстване и занапред. Научният му принос за обогатяване на изследвателския потенциал на Катедра Езици и Култури на Източна Азия, и на специалност Японистика, по-конкретно, не подлежи на съмнение.

С оглед на всичко изложено по-горе давам ПОЛОЖИТЕЛНА ОЦЕНКА на кандидатурата и ПРЕДЛАГАМ избора на д-р Евгений Герчев Кандиларов за академична длъжност „ДОЦЕНТ“ на СУ „Св. Климент Охридски“ по професионално направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата (Обществознание на страните от Източна Азия) за нуждите на специалност Японистика, КЕКИА.

11 май 2016 г.

Гр. София

(подпис: доц. д-р Г. Петкова)